rer Loven og bibringer Enkerne Følelsen af at være retsløse, hvilket er ganske falsk.

Loven *kan* nemlig ikke føres ud i Livet paa anden Maade end det sker, fordi Understøttelsens Størrelse saavel som Enkernes Trangsgrænse nøjagtig er fastslaaet i Loven. Der er ikke Tale om Skøn over større eller mindre Trang paa Grund af tidligere Stilling e. l., saaledes som det kan ske for separerede Hustruer og ved Børn af ugifte. Satserne for Enkebørn er uvægerlig 100, 80 og 60 Kr. efter Børnenes Alder (Lovens § 1), samt for Tiden et Dyrtidstillæg af 25 pCt (Hr. Olsens Opgivende af, at et Barn paa 13 Aar faar et Dyrtidstillæg paa 2½ Kr. pr. Maaned er urigtigt. For Børn mellem 12 og 14 Aar er Hjælpen 60 Kr. + 25 pCt. = 15 Kr., altsaa 1,25 pr. Maaned).

Dernæst anker Hr. Olsen over, at Enker har svært ved at faa Hjælp af Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling.

Under almindelige Forhold er det ikke alene svært, men simpelthen umuligt, idet Loven siger, at ved Understøttelse fra Hjælpekasser, som faar Hjælp fra Kommunen eller fra K. U.s kom. Afd., taber en Enke sin Ret til Enkebørnshjælp (§ 1). Denne Bestemmelse er dog ophævet, saalænge Dyrtidsloven gælder, ligesom Enker ogsaa kan faa Hjælp af den alm. Dyrtidsuddeling.

Naar Hr. Olsen dernæst siger, at en Enkesag, som sendes til K. U.s kommunale Afdeling godt kan bliforhalet en Uge eller længere, blot fordi, det er en Enkesag, da maa jeg, for Hr. Olsens Skyld, meget beklage, at han har ladet denne Udtalelse komme offentlig frem. Det synes mig lidet sømmeligt ,at et Medlem af Understøttelsesforeningen offentlig paaklager et saadant Forhold uden først at have paaklaget det for det rette Forum: Bestyrelsen.

Jeg, som er Medlem af den kom. Afd., har aldrig mærket blot Skygge af det af Hr. Olsen paaklagede Forhold. Enkesager ekspederes nøjagtig som andre Understøttelsessager. Bliver en Sag forhalet, beror det saa at sige altid paa, at Oplysningerne fra Kredsen er ufyldestgørende, og at den derfor maa sendes tilbage for at blive bedre oplyst. Dette kan hænde ved Enkers saavelsom ved ugiftes Sager, fordi Undersøgerne mangen Gang tager sig deres Arbejde alt for let. Men skulde Hr. Olsen sidde inde med paalidelige Oplysninger om, at Enkers Sager særlig bliver forhalede, da beder jeg ham om snarest at lade dette Forhold komme til Bestyrelsens Kundskab. At udsaa Mistillid til en Institution uden Begrundelse er ikke rigtigt, er der noget galt, lad det da komme frem.

Naar Hr. Olsen tilsidst omtaler Enkebørnskontoret og de Embedsmænd, som arbejder der, saa møder jeg atter den samme Lyst til at udsaa Mistillid uden at komme med Grunde. Naar han siger, at Sagerne der forhales for „Systemets Skyld", saa kan denne Udtalelse kun forklares ved et *absolut* Ukendskab til Enkebørnskontoret og dets Arbejdsmaade. Thi man finder næppe nogensteds Embedsmænd, som mere tager sig af deres Klientel eller som hurtigere fremmer Sagerne. Men at en Sag skal undersøges og ikke afgøres paa løse Formodninger eller mangelfulde Opgivelser, siger sig selv. De færreste Enker, som melder sig, har ført Regnskab, og deres Opgivelser af Indtægter er ofte meget omtrentlige og ikke sjældent til deres egen Skade. Hvis man straks, naar en Enke meldte sig, afgjorde Sagen f. Eks. saaledes: „Enke, fire Børn, Indtægt, 1000 Kr., Trangsgrænse 933 Kr. — Afslag, færdig," saa vilde der kunne fremmes en stor Mængde Sager hver Dag, men det vilde næppe blive til Gavn for Enkerne.

Nu derimod undersøger man Sagen, forhører Enken, forespørger Arbejdsgiveren, fremskaffer alle Oplysninger, som kan tjene til at vise, om der er Udgifter ved Arbejdsfortjenesten, som kan trækkes fra Indtægten (Rengøringsmidler, for Vaskeregninger og Rengøringskoner, Sporvognspenge til og fra Arbejdsstedet o. a. l.) saa at Indtægten kan bringes under Trangsgrænsen uden at gaa Loven for nær. Havde vi meget af den Slags „System" paa vore offentlige Kontorer, saa var det gode Steder for Smaafolk at komme.

Et Punkt er der, som jeg vilde ønske, Hr. Olsen havde fremdraget, thi her mener jeg, at Loven udføres paa en Maade, som er imod baade dens Bogstav og dens Aand. Men at dette sker, skyldes Indenrigsministeriet, som har givet en Fortolkning til § 1, 4de Stykke, som jeg mener er ganske forkert. Loven siger saaledes: „Understøttelsen bortfalder, naar Moderen ... fører et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse, bevislig Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende."

Om denne Passus udtaler Ministeriet nu, at der ikke kan tales om „Forargelse" i det almindelige Omdømme" med mindre de omboende erklærer, at de er forargede.

En Undersøger skal altsaa spørge Vært eller andre Husbeboere om de er forargede. (Allerede selve Ordet, som kun er lidet kendt eller brugt, giver Folk Lyst til at svare Nej paa dette Spørgsmaal). Bor Enken nu f. Eks. i Lille Kongensgade, hvor man er vant til at se adskilligt, svares der sandsynligvis: „Nej, hun er vel ikke værre, end saa mange andre", mens man, hvis hun bor i Bredgade sagtens faar det Svar, at man er i høj Grad forarget over hendes Levned. Og efter disse Svar for eller imod Forargelse, skal det afgøres, om Enken kan beholde sin Understøttelse eller ej.

Ja, saadan har vor nuværende Indenrigsminister resolveret, og saadan skal man behandle Enkebørnssager nu om Dage!! I en Gade er Erhverv ved Utugt Hindring for Enkebørnsunderstøttelse, i en anden gør det ikke det ringeste.

Dersom Enkerne kendte dette Forhold, kunde de, blot ved at flytte hen i en anden Gade, leve ganske som de vilde, uden at man derfor kunde tage Understøttelsen fra dem. Denne Fortolkning kan altsaa føre til en fuldstændig Omgaaen af en ganske klar og tydelig Bestemmelse i Loven. Her er noget at paatale. Dette kunde sandelig kaldes „lidt udenfor Lov og Ret".

Kan man forlange, at Enker skal forstaa, at de, der udfører Loven, kan handle stik modsat i to ganske analoge Tilfælde og dog have Loven, (dvs. Ministeriets Fortolkning af Loven) med sig? For mig staar dette som at forvirre Folks Retsbegreb.

Her, hvor Talen har været om Udførelsen af Enkebørnsloven, har jeg fremdraget dette Forhold, fordi jeg ønsker at rejse en Opinion imod en saadan Fortolkning af Loven.

Jeg finder det ganske forkaste-